

Sygn. akt II AKa 429/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Leszczyńska - Furtak

SR (del.) – Dariusz Drajewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Michała Gołdy

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2019 r. sprawy:

1. A. L. syna G. i M. z domu C., urodzonego 16 grudnia 1991 r. w K. (M.),

oskarżonego o czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (siedmiokrotnie), art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (dwukrotnie), art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. I. C. syna A. i V., urodzonego (...) w K. (M.),

oskarżonego o czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (siedmiokrotnie), art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (czterokrotnie), art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 3 sierpnia 2018 r., sygn. akt VIII K 154/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów M. B. i i A. J. - Zespoły Adwokackie w W. opłaty w wysokości po 738 zł, obejmujące 23 % VAT, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez nich odpowiednio oskarżonemu A. L. i I. C. w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia obu oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

I. C. został oskarżony o to, że:

1. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniu 13 grudnia 2015 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., pomagał nieustalonym dotychczas sprawcom do dokonanej w dniu 18 lutego 2016 roku na terytorium USA przez nieustalonych dotychczas sprawców kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 34.658,68 zł. na szkodę (...) S.A., za pomocą uprzednio podrobionych innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych w ten sposób, że dokonał na bankomacie Banku (...) S.A. umiejscowionym w K. przy ul. (...) w dniu 13 grudnia 2015 roku instalacji a następnie deinstalacji urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu, a następnie przekazał skopiowane dane nieustalonym sprawcom, gdzie na podstawie uzyskanych danych nieustaleni dotychczas sprawcy dokonali w okresie czasu od 13 grudnia 2015 roku do 18 grudnia 2015 roku podrobienia innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych za pomocą których dokonano opisanej kradzieży,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniach 26 czerwca 2015 roku i 29 czerwca 2015 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L. oraz innymi nieustalonymi osobami, czynił przygotowania do podrobienia innych środków płatniczych umożliwiających dokonanie nieuprawnionych transakcji w ten sposób, że dokonali na bankomacie Banku (...) S.A. nr (...) umiejscowionym w W. przy ul. (...) w dniu 26 czerwca 2015 roku instalacji a następnie deinstalacji a w dniu 29 czerwca 2015 roku instalacji, urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu,

tj. o czyn z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniach od 30 sierpnia 2016 roku do dnia 1 września 2016 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., pomagał nieustalonym dotychczas sprawcom do dokonanej w dniach od 1 września 2016 roku do dnia 13 września 2016 roku na terytorium USA przez nieustalonych dotychczas sprawców kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 147.996.03 zł na szkodę (...) S.A., 7374.38 zł na szkodę Banku (...) S.A. na kwotę 3.167,66 zł na szkodę (...) Banku (...) S.A. za pomocą uprzednio podrobionych innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych w ten sposób, że dokonał na bankomacie sieci E. umiejscowionym w strefie 24h Banku (...) S.A. w W. przy ul. (...) w dniach od 30 sierpnia 2016 roku do dnia 1 września 2016 roku instalacji a następnie deinstalacji urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu, a następnie przekazał skopiowane dane nieustalonym sprawcom, gdzie na podstawie uzyskanych danych nieustaleni dotychczas sprawcy dokonali w okresie od 1 września 2015 roku do dnia 13 września 2016 roku podrobienia innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych za pomocą których dokonano opisanej kradzieży,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od dnia 1 września 2016 roku do dnia 5 września 2016 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., pomagał nieustalonym dotychczas sprawcom do dokonanej w okresie od 5 września 2016 roku do dnia 13 września 2016 roku na terytorium USA przez nieustalonych dotychczas sprawców kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 39.019,18 zł na szkodę (...) S.A., za pomocą uprzednio podrobionych innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych w ten sposób, że dokonał na bankomacie sieci E. umiejscowionym w strefie 24h Banku (...) S.A. w W. przy ul. (...) w okresie od dnia 1 września 2016 roku do dnia 5 września 2016 roku instalacji a następnie deinstalacji urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...)

kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu, a następnie przekazał skopiowane dane nieustalonym sprawcom, gdzie na podstawie uzyskanych danych nieustaleni dotychczas sprawcy dokonali w okresie od 1 września 2015 roku do dnia 13 września 2016 roku podrobienia innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych za pomocą których dokonano opisanej kradzieży,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

5. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od dnia 9 września 2016 roku do dnia 12 września 2016 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L. oraz innymi nieustalonymi osobami, czynił przygotowania do podrobienia innych środków płatniczych umożliwiających dokonanie nieuprawnionych transakcji w ten sposób, że dokonali na bankomacie sieci E. umiejscowionym w strefie 24h Banku (...) S.A. w W. przy ul. (...) 1 instalacji, urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu,

tj. o czyn z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

6. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od dnia 26 sierpnia 2016 roku do dnia 28 sierpnia 2016 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., pomagał nieustalonym dotychczas sprawcom do dokonanej w okresie od 26 sierpnia 2016 roku do dnia 28 sierpnia 2016 roku na terytorium USA przez nieustalonych dotychczas sprawców kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 50.700,28 zł na szkodę (...) S.A. w kwocie 358.50 na szkodę (...) Bank S.A. na kwotę 262.89 zł na szkodę Banku (...) S.A. na kwotę 1.557.39 zł na szkodę (...) Banku (...) S.A. za pomocą uprzednio podrobionych innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych w ten sposób, że dokonał na bankomacie sieci E. umiejscowionym w strefie 24h Banku (...) S.A. w W. przy ul. (...) w okresie od dnia 26 sierpnia 2016 roku do dnia 28 sierpnia 2016 roku instalacji a następnie deinstalacji urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu, a następnie przekazał skopiowane dane nieustalonym sprawcom, gdzie na podstawie uzyskanych danych nieustaleni dotychczas sprawcy dokonali w okresie od 1 września 2015 roku do dnia 13 września 2016 roku podrobienia innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych za pomocą których dokonano opisanej kradzieży,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. w dniu 26 sierpnia 2016 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L. oraz innymi nieustalonymi osobami, czynił przygotowania do podrobienia innych środków płatniczych umożliwiających dokonanie nieuprawnionych transakcji w ten sposób, że dokonał na bankomacie sieci E. umiejscowionym w strefie 24h Banku (...) S.A. w W. przy ul. (...) instalacji urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu, jednakże zamierzonego celu w postaci skopiowania danych z kart płatniczych nie osiągnął z uwagi na awarie bankomatu,

tj. o czyn z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k.

8. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od dnia 05 września 2016 roku do dnia 10 września 2016 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., pomagał nieustalonym dotychczas sprawcom do dokonanej w okresie od 10 września 2016 roku do dnia 12 września 2016 roku na terytorium USA przez nieustalonych dotychczas sprawców kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 90.076,73,00 zł na szkodę (...) S.A., na kwotę 1200.39 na szkodę (...) S.A. za pomocą uprzednio podrobionych innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych w ten sposób, że dokonał na bankomacie sieci E. umiejscowionym w strefie 24h Banku (...) S.A. w W.

przy ul. (...) w okresie od dnia 05 września 2016 roku do dnia 10 września 2016 roku instalacji a następnie deinstalacji urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu, a następnie przekazał skopiowane dane nieustalonym sprawcom, gdzie na podstawie uzyskanych danych nieustaleni dotychczas sprawcy dokonali w okresie od 10 września 2015 roku do dnia 12 września 2016 roku podrobienia innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych za pomocą których dokonano opisanej kradzieży,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

9. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniach 20 grudnia 2015 roku oraz 27 grudnia 2015 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., pomagał nieustalonym dotychczas sprawcom do dokonanej w okresie od 20 grudnia 2015 do dnia 16 lutego 2016 roku na terytorium USA przez nieustalonych dotychczas sprawców kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 63.605,09 zł na szkodę (...) S.A. za pomocą uprzednio podrobionych innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych w ten sposób, że dokonał na bankomacie Banku (...) S.A. w W. przy ul. (...) w dniach 20 grudnia 2015 roku oraz 27 grudnia 2015 roku instalacji a następnie deinstalacji urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu, a następnie przekazał skopiowane dane nieustalonym sprawcom, gdzie na podstawie uzyskanych danych nieustaleni dotychczas sprawcy dokonali w okresie od 20 grudnia 2015 do dnia 16 lutego 2016 roku podrobienia innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych za pomocą których dokonano opisanej kradzieży,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

10. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniach 19 grudnia 2015 roku oraz 1 stycznia 2016 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., pomagał nieustalonym dotychczas sprawcom do dokonanej w dniu 19 lutego 2016 roku na terytorium USA przez nieustalonych dotychczas sprawców kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 9888.63 zł na szkodę (...) S.A. za pomocą uprzednio podrobionych innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych w ten sposób, że dokonał na bankomacie Banku (...) S.A. w W. przy ul. (...) w dniach 19 grudnia 2015 roku oraz 1 stycznia 2016 roku instalacji a następnie deinstalacji urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu, a następnie przekazał skopiowane dane nieustalonym sprawcom, gdzie na podstawie uzyskanych danych nieustaleni dotychczas sprawcy dokonali w okresie od 19 grudnia 2015 do dnia 19 lutego 2016 roku podrobienia innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych za pomocą których dokonano opisanej kradzieży,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

11. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniu 22 września 2016 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, czynił przygotowania do podrobienia innych środków płatniczych umożliwiających dokonanie nieuprawnionych transakcji w ten sposób, że dokonał na bankomacie sieci E. umiejscowionym w strefie 24h Banku (...) S.A. w S. przy ul. (...) instalacji, urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu,

tj. o czyn z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

12. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od dnia 17 września 2016 roku do dnia 18 września 2016 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, czynił przygotowania do podrobienia innych środków płatniczych umożliwiających dokonanie nieuprawnionych transakcji w ten sposób, że dokonali na bankomacie sieci E. umiejscowionym w strefie 24h Banku (...) S.A. w G. przy ul. (...) instalacji, urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu,

tj. o czyn z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

13. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniach 29 grudnia 2015 roku i 30 grudnia 2015 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z A. L., pomagał nieustalonym dotychczas sprawcom do dokonanej w dniach 15 stycznia 2016 roku i 16 stycznia 2016 roku na terytorium USA przez nieustalonych dotychczas sprawców kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 121.814.36 zł na szkodę (...) S.A. w kwocie 19.380.36 zł na szkodę (...) S.A. w kwocie 4.941,26 zł na szkodę (...) Bank S.A., w kwocie 3.372,59 zł na szkodę (...) Bank S.A., w kwocie 274.50 zł na szkodę (...) S.A. i w kwocie 260.81 zł na szkodę (...) S.A. oraz usiłowania kradzieży pieniędzy w łącznej kwocie 233.026,45 zł na szkodę (...) S.A. za pomocą uprzednio podrobionych innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych w ten sposób, że dokonał na bankomacie Banku (...) S.A. nr (...) umiejscowionym w W. przy ul. (...) w dniach 29 grudnia 2015 roku i 30 grudnia 2015 roku instalacji a następnie deinstalacji urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych bankomatowych kart płatniczych, tak zwanego skimmera oraz mikrokamery służącej do rejestrowania numerów (...) kart płatniczych w celu uzyskania zapisów magnetycznych zakodowanych na tychże kartach osób korzystających z w/w bankomatu, a następnie przekazał skopiowane dane nieustalonym sprawcom, gdzie na podstawie uzyskanych danych nieustaleni dotychczas sprawcy dokonali w okresie czasu od 30 grudnia 2015 roku do 15 stycznia 2016 roku podrobienia innych środków płatniczych w postaci kart płatniczych za pomocą których dokonano opisaney kradzieży, przy czym mienie utracone i mienie zagrożone stanowi mienie znaczney wartości,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2018 r.:

5. oskarżonego I. C. uniewinnił od popełnienia przestępstw zarzuczanych mu w punktach 1, 2, 3, 6, 9, 10 i 13 aktu oskarżenia.;

6. ramach czynów opisanych w punktach 4 i 8 aktu oskarżenia oskarżonego I. C. w ramach czynów opisanych w punktach 4 i 8 aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 1 września 2016 r. do 10 września 2016 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się czynów opisanych w tychże punktach, czym wyczerpał znamiona art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięć) lat pozbawienia wolności;

7. oskarżonego I. C. w ramach czynów opisanych w pkt 5, 7, 11 i 12 aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 26 sierpnia 2016 r. do 22 września 2016 r. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się czynów opisanych w tychże punktach, czym wyczerpał znamiona art. 310 § 4 k.k. w zw. art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na tej podstawie skazał go oraz wymierzył mu karę 1 (jeden) rok pozbawienia wolności;

8. na podstawie art. art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone w punktach 6 i 7 oskarżonemu I. C. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 5 (pięć) lat i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności;

9. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał:

b. oskarżonych A. L. i I. C. solidarnie do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: (...) S.A. kwoty 129.095,91 zł (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy dziewięćdziesiąt pięć złotych i 91/100) oraz (...) Banku (...) S.A. kwoty 1200,39 zł (jeden tysiąc dwieście złotych i 39/100);

10. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

b. I. C. w dniach 23.09.2016 r. – 03.08.2018 r.

11. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

b) adw. A. J. wynagrodzenie w kwocie 1440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) powiększonej o należny podatek VAT, tytułem obrony z urzędu oskarżonego I. C.;

12. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych.

Wyrok powyższy zaskarżył **obrońca** oskarżonego zarzucając mu:

I. co do czynu z pkt. 6 wyroku:

1) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zakazu czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów, przejawiający się błędnym ustaleniem, iż oskarżony pomógł nieustalonym sprawcom dokonanie kradzieży pieniędzy z rachunków bankowych osób uznanych za pokrzywdzone, a także pomógł nieustalonym sprawcom podrobić inny środek płatniczy w postaci kart płatniczych, podczas gdy oskarżony: nie demontował przedmiotowych urządzeń; brak jest dowodów, aby na tych urządzeniach znajdowały się dane niezbędne do podrobienia kart płatniczych; oskarżony nie przekazywał danych innym nieustalonym osobom; a także - jeżeli na ww. urządzeniach znajdowały się dane niezbędne do podrobienia kart płatniczych - brak jest dowodów świadczących o tym, że dokładnie te dane zostały wykorzystane do podrobienia kart płatniczych osób uznanych za pokrzywdzone w niniejszym postępowaniu,

2) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niesporządzenie pisemnego uzasadnienia w sposób pozwalający na ustalenie procesu myślowego Sądu, a w szczególności poprzez brak spójnego i logicznego wskazania na podstawie jakich dowodów ustalono, że: oskarżony demontował urządzenia do kopiowania pasków magnetycznych kart płatniczych oraz mikrokamery; aby na tych urządzeniach znajdowały się dane niezbędne do podrobienia kart płatniczych; oskarżony przekazywał gromadzone dane innym nieustalonym osobom; a także - jeżeli na ww. urządzeniach znajdowały się dane niezbędne do podrobienia kart płatniczych — że dokładnie te dane zostały wykorzystane do podrobienia kart płatniczych osób uznanych za pokrzywdzone w niniejszym postępowaniu, przez co orzeczenie nie poddaje się pełnej kontroli instancyjnej w istotnych kwestiach.

3) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen wobec nieprzyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego co do tego, iż nie miał świadomości co się działo później z montowanymi przez niego urządzeniami, a także w jakim celu były one montowane, w szczególności że ma to związek z podrabianiem kart płatniczych, mimo że wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są konsekwentne, spójne, zaś sąd I instancji zakwestionował wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, w związku błędnym przyjęciem, że: montaż urządzeń kopiujących paski magnetyczne kart płatniczych oraz mikrokamery jest skomplikowany, zaś oskarżony był przeszkolony i czynność montażu wykonywał w fachowy sposób,

z ostrożności - gdyby Sąd ocenił ww. zarzuty natury procesowej jako bezpodstawne - co do pkt 6 wyroku zarzucił także:

4) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w wyniku przyjęcia, że czyny popełnione przez oskarżonego opisane w punktach 4 i 8 aktu oskarżenia noszą znamiona pomocnictwa kradzieży pieniędzy oraz podrobienia innego środka płatniczego w postaci kart płatniczych, podczas gdy ww. czyny zakończyły się na stadium przygotowania, a oskarżony nie przystąpił do dalszego pochodu przestępstwa polegającego na: pozyskaniu urządzeń pozwalających na przekopiowaniu odczytanych kart; pozyskaniu komputera ze specjalistycznym oprogramowaniem; pozyskaniu „czystych kart” na które uzyskane dane miały zostać przekopiowane; podrobieniu kart płatniczych, a nadto brak jest dowodów świadczących o tym, że to oskarżony I. C.: dokonywał demontażu urządzeń kopiujących oraz mikrokamery; aby na tych urządzeniach znajdowały się dane niezbędne do podrobienia kart płatniczych - a jeżeli dane takie znajdowały się na tych urządzeniach - aby przekazywał dane z tych urządzeń nieustalonym osobom; a także aby dokładnie te dane zostały wykorzystane do podrobienia kart płatniczych osób uznanych za pokrzywdzone w niniejszym postępowaniu,

II. co do czynu z pkt. 7 wyroku:

5) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność ocen co do czynu z pkt. 7 aktu oskarżenia poprzez błędne ustalenie, iż osobą utrwalona na nagraniu monitoringu w bluzie z napisem (...) jest I. C. i w konsekwencji poprzez przypisanie oskarżonemu winy za czyn z pkt. 7 aktu oskarżenia, mimo że biegła z zakresu badań antropologicznych określiła podobieństwo pomiędzy oskarżonym I. C. a mężczyzną, które wizerunek utrwalono na nagraniu, jedynie jako prawdopodobne (umiarkowane), a brak jest innych dowodów pozwalających poczynić takie ustalenia.

III. z ostrożności co do obu czynów z pkt. 6 i 7 wyroku:

6) rażąco niewspółmierność orzeczonej kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu za oba czyny kary łącznej 5 (pięciu) lat i 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności w sytuacji gdy: oskarżony nigdy wcześniej nie był karany; jest stosunkowo młodym mężczyzną; wyraził skruchę; wyjaśnił, że dokonał określonych czynów, aby wspomóc finansowo najbliższą rodzinę, których sytuacja finansowa jest fatalna; przyznał się wprost do popełnienia części czynów z aktu oskarżenia, nawet jeżeli opinia antropologa wskazywała na umiarkowane podobieństwo oskarżonego do osoby, której wizerunek utrwalono na nagraniu monitoringu; sąd błędnie przyjął, że działanie przestępcze oskarżonego trwało przez wiele miesięcy; skimmery były zakładane na najbardziej obleganych bankomatach - zaś dla spełnienia funkcji kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz dla zaspokojenia społecznego poczucia sprawiedliwości wystarczające było wymierzenie kary łagodniejszej, w dolnych granicach zagrożenia za przestępstwo stypizowane w art. 310 § 4 k.k. z jej warunkowym zawieszeniem.

W konkluzji wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt. 7 aktu oskarżenia,

b) przyjęcie, iż oskarżony w ramach czynów opisanych w pkt. 4 i 8 aktu oskarżenia swoim działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 310 § 4 k.k. i w konsekwencji o: wyeliminowanie z opisu czynów opisanych w pkt. 4 i 8 aktu oskarżenia znamion przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. oraz wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania tych czynów przepisów art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 1 k.k. i zakwalifikowanie czynów opisanych w pkt. 4, 5, 8, 11 i 12 aktu oskarżenia jako jeden czyn zabroniony popełniony w warunkach art. 12 k.k., tj. jako przestępstwo wyczerpujące znamiona art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

c) wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

ewentualnie o:

d) uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego I. C. nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do podniesionego przez obrońcę obrazy art. art. 2 § 2, 4 i 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. przypomnieć należy, iż w świetle jednolitego i utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego:

1) **przepis art. 4 k.p.k.** statuuje zasadę obiektywizmu, która odnosi się do organów prowadzących postępowanie karne, aby badały i uwzględniały w jego toku okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Na tle tej zasady Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał pogląd, że przepis ten formułuje jedną z naczelných zasad procesu o charakterze dyrektywy ogólnej, stąd też jego naruszenie nie może stanowić samodzielnej podstawy środka odwoławczego. Respektowanie zasady bezstronności gwarantowane jest w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie ich obrazy może uzasadniać zarzut (vide m.in.: postanowienie z dnia 16 maja 2003 r., II KK 31/03, LEX nr 78381; wyrok

z dnia 1 października 2002 r., V KKN 281/01 teza 1, LEX nr 56826; postanowienie z dnia 13 maja 2002 r., V KKN 90/01, LEX nr 53913; postanowienie z dnia 28 grudnia 2001 r., V KKN 329/00, LEX nr 51623). Powołane orzecznictwo odnosi się pośrednio także do **przepisu art. 2 § 2 k.p.k.** statuującego zasadę prawdy w procesie karnym;

2) nie można zasadnie stawiać **zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k.** na tej podstawie, że strony zgłaszają wątpliwości, co do ustaleń faktycznych. Dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale jedynie to, czy Sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku bowiem, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw Sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (vide m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 r., sygn. V KK 99/08, LEX nr 435313, Prok. i Pr.- wkł. 2008/12/19; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2003 r., sygn. V KK 72/03, LEX nr 83771; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2002 r., sygn. V KK 207/03, OSNwSK 2004/1/238; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2002 r., sygn. V KKN 251/01, Prok. i Pr. 2003/11/5);

3) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną **przepisu art. 7 k.p.k.**, jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004/1/53; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. V KK 60/03, LEX nr 104378; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2003 r., sygn. V KK 375/02, LEX nr 80278; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2001 r., sygn. II AKa 255/00, Prok. i Pr. 2002/10/22).

Odnosząc się do realiów niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny stwierdza, iż skarżący nie wskazał, jaki przepis z części szczególnej kodeksu postępowania karnego, będący urzeczywistnieniem określonej w art. 4 k.p.k. zasady

obiektywizmu oraz w art. 2 § 2 k.p.k. zasady prawdy materialnej, został naruszony przez Sąd I instancji. Zatem zarzut w powyższym przedmiocie uznać należy za bezzasadny w stopniu oczywistym.

W tych też kategoriach Sąd Apelacyjny ocenia zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., albowiem Sąd Okręgowy, jak wynika to z uzasadnienia wyroku, nie powziął żadnej nie dającej się usunąć wątpliwości w zakresie oceny dowodów. W konsekwencji nie mógł zinterpretować jej na niekorzyść oskarżonych.

Za pozbawiony podstaw uznać należy podniesiony przez obrońcę zarzut obrazy art. 410 k.p.k. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego naruszenie art. 410 k.p.k. następuje poprzez oparcie wyroku na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, bądź też przez pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego (por. m.in.: wyrok SN z dnia 17 września 2004 r., sygn. IV KK 102/04, LEX nr 126693).

Natomiast nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie (por.: postanowienie SN z dnia 2 czerwca 2002 r., sygn. V KKN 34/01, LEX nr 53912).

Autor apelacji nie wskazał w zarzucie i uzasadnieniu apelacji istotnych dla meritum dowodów, które nie zostały ujawnione przez sąd I instancji, jak też dowodów, które zostały prawidłowo ujawnione, lecz pominięto je przy analizie i ocenie całokształtu materiału dowodowego. W związku z powyższym uznać należy, iż nie doszło do naruszenia przepisów postępowania karnego wskazanych w zarzucie I. ppkt1) apelacji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie może być uznany za trafny i skuteczny zarzut obrazy art. 424 §1 k.p.k., albowiem uzasadnienie wyroku zostało sporządzone po wydaniu wyroku, a zatem nie mogło mieć wpływu na jego treść.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut obrazy art. 7 k.p.k., w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego I. C.. Sąd I instancji odmawiając wiary wyjaśnieniom tegoż oskarżonego stanowisko swoje wyczerpująco uargumentował w uzasadnieniu wyroku (str. 26 – 29). Skarżący nie wykazał w apelacji, iż argumentacja ta pozostaje w sprzeczności w zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy lub doświadczenia życiowego. Nie jest trafny argument obrońcy, iż wyjaśnienia I. C. były

stanowcze i konsekwentne, albowiem dopiero na rozprawie w dniu 25 czerwca 2018 r. oskarżony wyjaśnił, iż montował i później demontował nakładki w bankomatach w G. i S. oraz trzy w W., lecz nie wie w jakim celu i co się z nimi działo. Wcześniej oskarżony w trakcie kilkukrotnych przesłuchań odmawiał złożenia wyjaśnień lub składał zmienne i wzajemnie sprzeczne wyjaśnienia, negując przy tym znajomość z oskarżonym A. L..

Sąd Okręgowy na podstawie informacji uzyskanej z N. Oddziału Straży Granicznej, a także zeznań R. J. i nagrań z monitoringu trafnie ustalił, iż I. C. nie tylko znał A. L., lecz wspólnie z nim dokonywał montażu i demontażu tzw. „skimmerów”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie pozostaje w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania wnioskowanie sądu I instancji, iż obaj oskarżeni posiadali specjalistyczną wiedzę co zasad działania skimmera, celu jego montowania i sposobu wykorzystania uzyskiwanych danych, jak i duże umiejętności praktyczne w tym zakresie. Znajduje bowiem ono oparcie w zeznaniach R. J. i W. S., zgodnie z którymi montaż skimmera nie jest czynnością prostą, lecz wymaga odpowiedniej wiedzy, techniki i sprawności. Fakt, iż przymioty takie posiadali oskarżeni wynika jednoznacznie z zapisu monitoringu, jak i rodzaju przedmiotów ujawnionych przy nich w wyniku zatrzymania. Natomiast wiedza, iż kopiowanie danych i uzyskanie kodu (...) za pomocą skimmera służy do późniejszego podrabiania kart płatniczych i wypłaty pieniędzy z bankomatu ma charakter powszechny. Wbrew logice byłoby wnioskowanie, iż oskarżeni takiej wiedzy nie posiadali.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie jest zasadny zarzut obrońcy opisany w pkt II ppkt 5). Wprawdzie biegły z zakresu antropologii stwierdził w opinii, iż prawdopodobne jest, iż I. C. jest mężczyzną, którego wizerunek został zarejestrowany na zapisie monitoringu. Ustalenie kategoryczne sprawstwa I. C. przez sąd I instancji znajduje jednak

uzasadnienie logiczne w fakcie, iż drugi z mężczyzn został kategorycznie zweryfikowany przez biegłego jako A. L., z który oskarżony wspólnie przekraczał granicę Rzeczypospolitej Polski i wspólnie dokonywał montażu skimmerów w innych bankomatach, w tym będąc ubrany w taką samą koszulkę. W świetle powyższego wniosku sądu I instancji w powyższym zakresie nie sposób uznać za dowolne.

Niezależnie od przytoczonej argumentacji Sąd Apelacyjny zauważa, iż obrońca podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania nie wykazał, iż podniesione uchybienia mogły mieć wpływ na treść wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie jest zasadny zarzut obrazy prawa materialnego opisany w pkt I ppkt 4) apelacji.

W świetle prawidłowych ustaleń poczynionych przez sąd I instancji I. C. przy użyciu posiadanych specjalistycznych urządzeń uzyskał dane, które były niezbędne do podrobienia kart płatniczych i wypłaty przy ich użyciu pieniędzy z bankomatu, które następnie przekazał sprawcom tych przestępstw. Podjął więc czynności wykonawcze bezpośrednio poprzedzające dokonanie tychże przestępstw i umożliwiające ich realizację przez inne osoby. W związku z tym, iż oskarżony obejmował swoją świadomością cały przestępczy proceder, jego działanie sąd I instancji słusznie zakwalifikował, jako pomocnictwo określone w art. 18 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary oskarżonemu I. C. sąd I instancji prawidłowo zastosował dyrektywy określone w art. 53 k.k., uwzględniając występujące w sprawie okoliczności obciążające i łagodzące oraz właściwie oceniony stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów.

Wymierzonych mu kar jednostkowych pozbawienia wolności nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surowe, albowiem oscylują one w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.